

ΟΛΟΙ μας ήμαστε έρωτευμένοι με τη δεσποινίδα Φερνάνδη, την ιδιοκτήτρια του μικρού γαλακτοπωλείου στο όποιο τρώγαμε το μεσημέρι. Και λέγοντας «όλους έννοω τους φοιτητές που προτιμούσανε το κομψό κατάστημα της Φερνάντ, απ' ενός, γιατί ήταν κοντά στο Πανεπιστήμιο και απ' έτερου γιατί ή τιμές του ήταν ανάλογες με την... ισχύότητα του φοιτητικού μας θάλασσου.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

Όλοι, λοιπόν, οι πελάται του γαλακτοπωλείου ήταν έρωτευμένοι με την ωραία ιδιοκτήτρια του καταστήματος. Και δεν διατάζω να ομολογήσω, ότι στο γενικό αυτό κανόνα, εγώ δεν αποτελούσα εξαίρεση... Απ' όλους όμως πιο έρωτευμένος—σφασά, απελπιστικά έρωτευμένος...—ήταν ο φίλος μου ο Ύμπερ! Αν ζείτε ο ήρωας πάρει απόφασι, ότι δεν έπρόκειτο, με κανένα τρόπο, να έκπορθήσουμε το φρούριο της καρδιάς της Φερνάνδης, ο Ύμπερ δεν μπορούσε να παραδεχτεί ότι θα έπαιρνε και αυτός μια μέρα τὰ παπούτσια στο χέρι.

Α! κανείς από τους τακτικούς πελάτες του γαλακτοπωλείου δεν μπορούσε ν' άμοιόσητη, ότι η Φερνάνδη ήταν θράσος ή βίκης και άρετης! Και ήταν συγκινητικό, αλήθεια, το θέσμα της ωραίας και προκλητικής αυτής κοπέλλας, που κατάρθωνε να κρατάει τόσο ψηλά την άξιοπρέπεια της μπροστά στην πελατεία της, την όποια αποτελούσανε άποκλειστικά νέοι και άραιοι φοιτηταί... Κανείς από μὰς δεν ήμυρε να καιρηθί ότι προτιμήθηκε από την καταστηματορχίνα μ' ένα ξεχωριστό χαμόγελο, με μια ξεχωριστή ματιά... Η Φερνάνδη ήταν εύγενική και πρόθυμη μ' όλους μας—με τη διαφορά ότι η εύγένεια και η πρόθυμία της είχαν ένα χαρακτήρα τυπικότητας που πάγωναν τη φλογερή διαθέσι. και τού ποδ θερμόαιμου από μὰς...

Όπως σὰς είπα λοιπόν και παραπάνω, όλοι μας ύποταχθήκαμε καρτερικά στο σκληρό πεπρωμένο μας. Είχαμε θεσπιστεί, ότι κανείς μας δεν θα κατάρθωνε να σκορπίσι λίγη θερμότητα στο παγώδουνο αυτό, που άκουσε στο γοητευτικό όνομα Φερνάνδη. Και μονάχα ο φίλος μου ο Ύμπερ δεν έννοούσε να καταθέσι τὰ όπλα...

—Την άναπό τρελλά! μου έλεγε. Πρώτη φορά στη ζωή μου, νιώθω τέτοια ταραχή στην καρδιά μου... Καταλαθαίνω πώς αν δεν κατακτήσω την Φερνάνδη, θα τρελλαθώ ή θα σκοτωθώ!...

—Αφού είνε έτσι, —του άπαντούσα με μεγάλη σοβαρότητα, —λυπάμαι από τώρα επειδή πρόκειται να χάσω πολύ σύντομα ένα τόσο καλό φίλο!

—Μην παίζεις, έλεεινέ, με τον πόνο μου! φώναζε ο Ύμπερ. Γιατί δεν θέλεις ν' αντιληφθεις ότι ή άδιαφορία που μου δείχνει ή Φερνάνδη με πληγώνει κατάκαρδα, με φέρνει σ' άπελπισία;

—Πολλοί τὰ είπαν αυτά... Πολλοί έφτασαν στο σημείο ν' αυτοκτονήσουν... χωρίς φυσικά να πραγματοποιήσουν την απόφασί τους! Με τον καιρό, θα πληγορηθεις και ού! το άπαντούσα.

—Όχι, ποτέ! έπέμενε ο Ύμπερ, με άδικαιολόγητο πείσμα.

Κ' εξακολουθούσε με θλέμματα, μ' άναστεναγμούς, με δείκτα ύπονοούμενα να δείχνει στην Φερνάνδη τον έρωτά του, ά διαφορώντας για τὰ εϊρωνικά χαμόγελα που τού έρριχναν οι άλλοι πελάται του γαλακτοπωλείου. Η Φερνάνδη ήταν, πάντοτε, και άπέναντι αυτού του Ύμπερ ψυχρή και άκατάδεχτη... Τόν σερβίριζε με μεγάλη σοβαρότητα και ύστερα έσανακθότανε στον πάγκο της, κόνιοντας πώς δεν άκούει τὰ λόγια που της έλεγε ο έρωτευμένος Ύμπερ.

Η άδιαφορία της Φερνάνδης ήρρισε στο τέλος να έχη δυσάρεστα αποτελέσματα για την ύγεια και τὸ κέφι του φίλου μου...

Ετοιμαζόμουν ν' άρχισω ν' άνησυχά για την κατάσταση του Ύμπερ, όταν εϊφανικά, συνέβη κάτι έντελώς άβροπιο,

που έδωσε άλλη τροπή στα πράγματα.

Ένα μεσημέρι, μιά νέα παρουσιάστηκε στο γαλακτοπωλείο. Μιά νέα πολύ ωραία, μα την άληθεια, κομψή, χαριτωμένη, με γνήσιο σεξάππηλ. Θεωρώ περιττό να σὰς πώ, ότι ή εμφάνισι της πελάτιδος αυτής σ' ένα κέντρο που συγχάζοντανε το μεσημέρι, άποκλειστικά σχεδόν από φοιτητές, μὰς άναστατώσε όλους...

Κ' έκείνο που επέτεινε την ταραχή μας ήταν το ότι ή ωραία αυτή άγνωστη δεν άφησε άνεκμετάλλευτο κανένα από τὰ σατανικά μέσα που διαθέτει ή γυναίκα για νά ξετρελλάνη τους δυστυχισμένους τούς άνδρες... Ο τρόπος με τον όποιο έβαλε το ένα ποδί πάνω στο άλλο—άφήνοντας με την κίτησι αυτή να φαη ή μεταξωτή καλτσόδετα της, τὰ φλογερά θλέμματα που σκορπίζε γύρω της, σ' όλους μας, με συγκινητική γενναίοδωρία, ή θελκτικές χειρονομίες της, όλα σ' αυτή τη γυναίκα μὰς έκαναν άνω κάτω, μὰς έκαναν να λημονήσουμε για μιά στιγμή την ωραία γαλακτοπόωλιδα και νά στρέψουμε την προσοχή μας στην άγνωστη πελάτιδα...

Μονάχα ο Ύμπερ φάνηκε άδιάφορος πρὸς τὰ θέληγτρα της χαριτωμένης έκείνης μικρούλας.

Εξακολουθούσε να έχη καρφωμένα τὰ θλέμματα του στη Φερνάνδη...και να χύνει την κρέμα του στο σακκάκι του από άπροσεξία... Η Φερνάνδη μονάχα τόν άπασχολούσε. Όλες ή άλλες γυναίκες του κόσμου δεν τόν συγκινούσανε διόλου, τόν άφηναν καθ' όλοκληρίαν άδιάφορος...

Μά ή γαλακτοπόωλις εξακολουθούσε να δείχνει την ίδια ψυχρή επιφολακτικότητα...

Η άγνωστη πελάτις έφαγε, πλήρως και έφυγε, την πρώτη μέρα, χωρίς καν ο Ύμπερ ν' αντιληφθί την ύπαρξί της...

Την επομένη, όλοι οι πελάται του γαλακτοπωλείου, θασαίνιζονταν από ένα έρώτημα:

—Θά ξανάρθη άραγε και σήμερα ή ωραία μελαχροινή;

Κ' ή ωραία μελαχροινή ήρθε και πάλι... Κάθισε στο τζιοτραπέζι, έκανε τις ίδιες χειρονομίες και κινήσεις, έρριξε γύρω της τὰ ίδια περιπαθη θλέμματα... Δεν ύπηρεη πια καμμία άμφιβολία ότι ή κοπέλλα αυτή ζητούσε να θρη ένα γοητευτικό σύντροφο. Ποιός απ' όλους τους πελάτες του κέντρου ήταν ο τυχερός;

Τη φορά αυτή, ο Ύμπερ πρόσεξε την άγνωστη.

Η άμορφία της τού έκανε εὐθὺς έξ άρχης ζωηρή έντύπωσι, γιατί γύρισε το κεφάλι του πρὸς το μέρος μου και μου μισόκλεισε με τρόπο τὸ μάτι... Όταν, ήταν ακόμα τόσο ύπνωτισμένος από τη μαγνητική δύναμι των ματιών της Φερνάνδης, ώστε σε λίγο έπαψε να ένδιαφέρεται για τη μελαχροινή, για νά καρφώσι και πάλι τὰ θλέμματα του στη γαλακτοπόωλιδα...

Την άλλη μέρα, ή άγνωστη ξανάρθε στο γαλακτοπωλείο. Μάθωμε πια νά την θεωρούμε πελάτιδα... Συγχρόνως, δεν δυσκολευτήκαμε να καταλάβουμε ότι ή ωραία αυτή κοπέλλα έδειχνε έξαιρετικό ένδιαφέρον για τόν Ύμπερ, γιατί δεν έπαυε να τόν κυττάζει με έπιμυνη... Ο φίλος μου τὸ πρόσεξε. Αντί όμως νά το θεωρήσι εύτυχία του, πού τού κατάρθωνε να συνκίνησι μιά ύπαρξί τόσο χαϊτομένη...της γύρισε περιφρονητικά τις πλάτες, για νά δείξει στη Φερνάνδη, ή όποια παρακολουθούσε άπό τόν πάγκο της τη σκηνή αυτή, ότι για κείνη μονάχα ένδιαφέρετο...

Ύστερ από τή...θυσία αυτή, ο Ύμπερ νόμισε πώς τού άνηκε δικαιοματικά ένα στοργικό χαμόγελο της Φερνάνδης. Τίποτα όμως, τίποτα!... Η γαλακτοπόωλις δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση.

Τὸ θράδυ της ίδιας μέρας, ο φίλος μου έλε φουρκισμένος:

—Αποφάσισα ν' αλλάξω πρόγραμμα

Τόν σερβίριζε με μεγάλη σοβαρότητα, κόνιοντας πώς δεν άκούει τὰ λόγια του...

ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙ

Ο ΘΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

(Η πραγματική Μάρλεν Ντήτριχ και εκείνη που φαντάζεται ε κάπως)

και τακτική...

-Δηλαδή: τόν ρώτησα.

-Από αύριο, θα προσποιηθώ τόν έρωτευμένο με τη μελαχροινή... Θα έρωτοτροπήσω...άλυπτα μαζί της, θα πάω να καθίσω στο τραπέζι της, θα την φιλήσω ίσως μπρός στα μάτια της Φερνάνδη, για ν' αποδείξω σ' αυτή την άκαρδη ότι δεν πολυκοιτούμαι γι' αυτήν και ότι μπορώ να παρηγορηθώ εύκολα με μία άλλη γυναίκα!...

-Κάνε βί, τι θέλεις! ψιθύρισα, θαρσευστισμένος πειά από τις έρωτικές υποθέσεις του φίλου μου.

Ο Ύμπερ κράτησε τό λόγο του.

Την έπομένη, από τη στιγμή που ήρθε στο γαλακτοπωλείο ή άγνωστη μελαχροινή και κάθισε στην συνηθισμένη της θέσι, ο Ύμπερ τοποθέτησε την καρτέλα του σέ τρόπο ώστε να έχη γυρισμένες τις πλάτες προς τήν Φερνάνδη και άρχισε να ριχνί στην ώραια πελάτιδα θλέμματα κάτι περισσότερο από τολμηρά...

Η μελαχροινή άπάντησε στο φίλο μου... με την ίδια γλώσσα. Κι τό άποτέλεσμα της...συνομιλίας αυτής ήταν να φύγουν στο τέλος μαζί, ο Ύμπερ και ή μελαχροινή, μπροστά στα ζηλιάρικα θλέμματα τών άλλων πελατών.

Πέρασαν τρεις μέρες από τότε.

"Ένα μεσημέρι, μία ξαφνική έρασιμα μ' έμπόδισε να πάω στο γαλακτοπωλείο.

Τό θράδυ της ίδιας μέρας, ο Ύμπερ ήρθε και με θύρκε στο δωμάτιό μου... Τό πρόσωπο του έλαμπε από χαρά.

-Είμαι ό πιο εύτυχι-
αμένος άπ' όλους τούς άν-
δρες του κόσμου! φώνα-
ξε.

-Καταλαβαίνω, κατα-
λαβαίνω... ψιθύρισα, χαμογε-
λώντας.

-Ξέρεις με ποιάν ήμουν σή-
μερα τό άπόγευμα;

-Πώς δεν ξέρω! Με κείνη τη νό-
στιμη μελαχροινή!...

-Δέν ξέρεις τίποτα!... "Ημουν με τή...
Φερνάνδη!...

-...!
-Μάλιστα, αγαπητέ μου! Τι με κυττάζεις έτσι, σάν άποθλακωμένος; "Ημουν με την Φερνάνδη!...

-Αρχίζω να μη καταλαβαίνω τίποτα!... τραυ-
λιας.

-Η αλήθεια είναι πως και γώ ό ίδιος είμαι ακόμα ζαλιωμένος μ' όλην αυτή την ιστορία... Η αλήθεια, έν πάση περιπτώσει, είναι ότι σήμερα τό μεσημέρι ένώ έφευγα μόνος μου από τό γαλακτοπωλείο—ή μελαχροινή δεν φάνηκε διόλου από τό κατάστημα—ή Φερνάνδη με πλησίασε στην εξώπορτα για να μου πη χαμηλόφωνα ότι στις τρεις τό άπόγευμα θα με περιμενε έξω από την "Όπερα... Πήγα στο ραντεβού με δυνατό χτυποκάρδι... Η Φερνάνδη ήταν εκεί στην ώρα της... Και φαντά-
σων πειά την κατάπληξι μου όταν την άκουσα να μου λέη με γλυκειά και παθητική φωνή, ότι μ' αγαπούσε και κείνη... Και ξέρεis γιατί μ' αγάπησε, γιατί άναψε έτσι;

- Όχι δά!

-Γιατί φοβήθηκε μη με χάση. Φοβήθηκε μη με κατακτήση ή μελαχροινή πελάτισσα.

-Ναι, ναί... "Έτσι είναι πιασμένες ή γυναίκες, φίλε μου. Ά-
διαφοροί είναι σένα ως τη στιγμή που θα δουν ότι υπάρχει κίν-
δυνος να σέ κατακτήση μία άλλη. Τότε ανάθουν και μπαίνουν στο χορό με τά δλα τους.

-Κ' ή μελαχροινή;

-Είνε πολύ καλά... εύχαριστώ! Είνε πρώτη εξαδέλφη μου και την παρακάλεσα ένώ νάρθη στο γαλακτοπωλείο και να με κορτετζάρη, για να πιάσω στα δίχτυα μου τη Φερνάνδη...

-Και την έπιασες, άθλιε!

-Την έπιασα λέει; Σκαστή! Διά της μεθόδου της Ζηλειας!
Αυτές είναι ή γυναίκες!...

Μία τελευταία φωτογραφία της Μάρλεν Ντήτριχ

καταλαβαίνει, την άρτίστα, όπως την φαντάζεται δια μίσην τών φί-
λων; Λοιπόν, τί θέλετε; Νά μην ίκανοποιήσω τις άπαιτήσεις τού
κοινού;

Στά μάτια της είδα να περνά αυτή τη στιγμή μία άστραλή τοκελί-
νας. Έμάζεψε από γάμο τή άνθη, έφερε πάλι τόν κρίνο στα χείλη
της και τόν μύρισε βαθεία.

-Δέν με καταλαβαίνετε ίσως, έπρόσθεσε ύστερ' από λίγο. Είμαι με-
θυσμένη από τό άρωμα τών λουλουδιών και δέν ξέρω τί λέω...

-Αρχίζετε να παριστάνετε πάλι, κυρία Μάρλεν, της άπάντησα.

-Ε, λοιπόν, αφού τό θέλετε, ή αλήθεια είναι ότι, όταν προτάθηκα στην Άμερικη, ακολουθώντας τόν άρτολογο που με αναζήτησε, τόν Φόν Στέρνμπεργκ, κ' αφήνοντας πίσω μου άνδρα, παιδι, φίλους, όπλα, ήμουν άπροσανατόλιστη, μίσησα όσημα τά Άγγλικά και θαρρούσα πως όλος ό κόσμος με κορόιδευε. Γι' αυτό έμενα παλιότερα, νοσταλ-
γώντας τη μακρινή πατρίδα μου. Από τότε βγήκε ό θρύλος της Μυστηριώδους Μάρλεν. Άργότερα, όταν άνηθήκα να παίξω σ' ένα φίλι, γιατί δέν τό γνώριζε ό Στέρνμπεργκ, με έβλεπν ιδιότροπη, άπαθητική, άνοκονομητή και δέν ξέρω τί άλλο. Έβόλυν στο στόμα μου λόγια, που ούτε καν τά σκέφτηκα... Κι' όπως άναπό τόν κινηματογράφο, ά-
γαπό τό Χόλλυγουντ. "Όταν, ύστερ' από ταπεινά τρένα, γυρίζω στο Χόλλυ-
γουντ, νομίζω πως γυρίζω στο σπίτι μου... Σας είπα ποσδήποτε ότι δέν είμαι καθόλου μία μυστηριώδης γυναίκα, όπως με φαντάζεται ό κόσμος... "Ίσως να μην ήμουν πάντα τέτοια. Τώρα όμως είμαι μία γυναίκα σάν τις άλλες, και είμαι λίγο κ' όπως με φαντάζεται ό κόσμος. "Ο θρύλος κ' ή πραγματικότητα συγχωνεύθηκαν σέ μένα. Και είναι ανάγκη αυτό, κύριε, για μία καλλιτέχτρια. Μία έντετα τού κινηματογράφου, μάλιστα, πρέπει να είναι και λιγάκι μυστηριώδης. Τό μυστήριο άφύει, τρα-
βάει, έλκύει, γοητεύει... Με καταλαβαίνετε; Άν ό-
χι, δέν φταίω έγώ γι' αυτό... ΤΖΕΝΟΒΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στην Κίνα τά φωσφοίτερα φωτογρά ζωστατήματα είναι ζαίνα άπορ-
πώναντε φρέσκα.

Τό σκαζόμο τό Τσάρνο, τό οποίο έξοπλήσανε ή Μπλοζόνιδα, ήταν φτιαγμένο από καθαρό χρυσάφι κ' είχε άπάνω του καλυμμένα 268 μεγάλα διαμάντια, 360 ρομπίνια και 15 αμαρράδια.

Μεταξύ γυλιών νεογεννητόν βασιών σ' όλον τόν κόσμο, μόνον τό 12 είναι διδύμα.

Η οικονομική μας σελις δια-
φοτίζει και τόν πλέον άνίδεο
κι' άπλειό άναχνώστη μας
περι της πορείας τών οικονο-
μικών πραγμάτων τού τόπου
μας